

PROLOOG

T*rekken! In naam der goden, trekken!*

Met verkrampde spieren trek ik aan mijn roeriem. Het koude zweet bezorgt me kippenvel en zoute druppels verblinden me. Of ben ik aan het huilen? We zullen sterven. We zullen ten onder gaan in de diepe koude zee, ver weg van huis. *Trekken! Trekken!* We trekken met alle wilskracht die ons nog rest, met hart en ziel, met ons laatste beetje kracht. Wij, zeventien overlevenden, uitgeput en ziek van verdriet; hoe kunnen we van deze woeste zee winnen? Even schommelt de *Freija* balancerend op de golven heen en weer om vervolgens met de flank richting de rotsen in de diepte te duiken. De golven grijpen het schip en smijten het met een genadeslag tegen het klif.

Een scherpe rotspunt doorklieft de voorstevan en overal vliegen splinters door de lucht. Het eikenhout splijt net zo gemakkelijk als een houtblok onder de bijl. De stukken hout vallen op het dek en even lijken ze in een patroon van een voorspelling neer te komen, die alweer verdwenen is voordat je de tekens hebt kunnen interpreteren. *Eolb*: bescherming; *Eoh*: troost; *Nyd*: moed in het aangezicht van de dood. De zee overspoelt het schip en in een hartslag zijn de runen verdwenen. Overal klinkt geschreeuw boven de storm uit, verlaten riemen vliegen in de rondte. Gewond aan zijn slaap zakt een man door zijn benen. Een ander ligt levenloos over zijn bank terwijl een rode vlek zijn tuniek doordrenkt. Anderen lopen wankelend over het dek te schreeuwen. Met wild bonkend hart probeer ik overeind te komen. Het is levensgevaarlijk om rechtop te staan, omdat het schommelende dek naar één kant overhelt. De rotspunt doorklieft de *Freija* alsof een jagersmes het karkas van een hert openrijt.

‘Felix! Het touw, snel!’

Paul, goeie goden, Paul is nog steeds vastgebonden... Ik strompel naar hem toe. Hij ligt half over zijn bank en klampt zich vast aan een gebroken roeiriem. Het touw om zijn enkels is verward geraakt met een scherp stuk gespleten hout. Een hoge golf overspoelt ons en ik sta tot mijn middel in het water. Even later vloeit het water weg. Paul hapt naar adem. Het houtwerk van de *Freija* kreunt, steunt en wordt aan flarden gerukt. Er is nergens meer een plek op het vervaarlijk schommelende dek om rechtop te staan en moeizaam balancerend op hulp te wachten. Niet zo ver weg is land in zicht en er kringelt een rookpluim omhoog. Deze storm zal onze dood worden, we zullen verdrinken voordat iemand ons vindt. ‘Hier.’

Zoekend naar het touw dat onder water ligt, hurk ik neer. De knoop is te strak en de losse stukken touw blijven haken aan het gebroken hout. Ik ben te langzaam... Een mes, ik heb een mes nodig... In de smalle ruimte tussen de banken drijft een dood bemanningslid en ik ruk het wapen tussen zijn gordel vandaan. Bij alle goden, geef me genoeg tijd om hem los te maken, laat ons in leven.

Achter me hoor ik Paul praten. ‘Breng jezelf in veiligheid, Felix.’ Terwijl ik me naar hem omdraai, overspoelt een enorme golf me en het water zit in mijn neus, mijn oren, mijn mond. De stuwendende kracht van de zee verzwelgt alles. Het lijkt alsof een ijzeren greep zich rondom mijn borst sluit; de golven voeren me weg.

HOOFDSTUK EEN

Sibeal

Ik was nog maar één dag op Inis Eala toen een schip op de rotsen ten noorden van het eiland schipbreuk leed. Met een mand om mijn arm stond ik boven op het klif, op weg om zeewier te rapen. Ineens hoorde ik beneden me, vlak bij de nederzetting, mannen schreeuwen en toen ik over de zee uitkeek, zag ik het schip op de rotsen stukslaan.

‘Manannán, wees ons genadig,’ mompelde ik terwijl mijn maag ineenkromp van afschuw. De golven rond dat klif waren ongeloflijk woest. Het was alsof een kwaadwillende macht het water juist daar opjoeg om elke man te doden die zo dom was om te dichtbij te komen. Er stond vandaag een stevige wind – ik moest op veilige afstand van de klifrand blijven want het was een lange val omlaag – maar hier op het eiland stormde het niet. Een grillige omslag van het weer zorgde voor een woelige zee bij die rotsen in de verte. Was er soms een bemanningslid op het schip dat de toorn van de goden over zich had afgeroepen?

Als aan de grond genageld keek ik naar het schip, dat tegen de rotsen gesmeten werd en in stukken uit elkaar vloog. Mannen werden het water in geslingerd alsof het poppen waren. Toen het geschreeuw vanuit de nederzetting veranderde in ordelijke bevelen gevolgd door gedisciplineerde activiteit – mannen renden naar de pier, een aantal kleine reddingsboten werd te water gelaten, vrouwen waren plotseling druk in de weer tussen het verpleegverblijf en de keuken – kon ik eindelijk weer in beweging komen en liep ik de heuvel af, terug naar de nederzetting. Op Inis Eala was iedereen zeer bedreven in zijn werk, maar in tijden van nood kwam een extra paar handen goed van pas.

Ik bereikte het verpleegverblijf en trof er een bedrijvigheid aan die zich in stilte voltrok: vrouwen spreidden lakens over stromatrasen, veegden de stenen vloer aan en ruimden het vertrek op. Mijn oudste zus Muirrin stond bij de werktafel en was bezig met het maken van kompressen terwijl een jonge hulp de voorraad verband controleerde. In het vuur stond een ketel waaruit stoom omhoogkringelde die het vertrek vulde met de aangename geur van geneeskrachtige kruiden.

‘Wat kan ik doen?’ vroeg ik haar.

‘Voorlopig niets totdat ze de drenkelingen binnenbrengen,’ antwoordde Muirrin. Haar opgestoken donkere haren gingen schuil onder een keurige hoofddoek, een eenvoudig schort beschermde haar jurk. Ze was het toonbeeld van orde en rust.

‘Waar is Evan?’ vroeg ik haar omdat ik de lange gestalte van haar echtgenoot met zijn getinte huid niet tussen de mensen in het vertrek ontdekte.

‘Hij is met een van de reddingsboten meegegaan. Ze kunnen ter plekke wel een genezer gebruiken als ze de overlevenden ophalen.’ Het grote schip leek zo degelijk en stevig. Ik had het vermoeden dat het uit Noorwegen kwam. Een dergelijk schip vereiste een veelkoppige bemanning, maar de boten van het eiland waren klein en konden slechts enkele drenkelingen vervoeren. Het zou wel eens een tijd kunnen duren voordat alle overlevenden op het eiland in veiligheid waren gebracht.

Ik liep naar de keuken waar mijn zus Clodagh de kokkin en hoofd van de huishouding, Biddy, aan het helpen was met de bereiding van de maaltijd. Op een drievoet stond een grote ketel te prutten. Biddy was een homp deeg aan het kneden en de manier waarop haar handen krachtig in het deeg stompten, suggereerde dat haar gedachten, net als die van mij, uitgingen naar die arme zielen in het water. Clodagh was groente aan het snijden, maar nu had ze haar mes neergelegd en staarde door de open luiken naar buiten. Een bries deed haar rode lokken opwaaien. Eén hand rustte op haar dikke buik. Haar kindje, en dat van Cathal, zou over twee maanden geboren worden.

‘Kan ik iets doen?’ vroeg ik aan Biddy.

‘Je zou even met je zus kunnen praten,’ antwoordde Biddy terwijl ze vluchtig in de richting van Clodagh keek.

Ik liep naar het raam. ‘Clodagh? Alles goed?’ Met mijn blik volgde ik die van haar. Vanaf hier had je uitzicht op het pad dat naar

de pier leidde. Op het water voeren de kleine boten gestaag naar de rotspunt waar het scheepswrak bijna was gezonken. Ik dacht schimmen van zwemmende en drijvende mannen in het water te onderscheiden, maar door de hoge golven was ik daar niet zeker van.

Mijn dromen hadden me dit niet getoond. Ik was vermoeid van de lange reis, maar gelukkig had ik afgelopen nacht goed geslapen. Alleen wenste ik nu dat ik wakker was gebleven om mijn zienersschaal te raadplegen. Aan de andere kant, als ik een visioen van de storm en de schipbreuk had gekregen, wat had ik dan kunnen doen om de ramp te voorkomen? Een zieneres was geen godin maar een gewone sterveling met haar ogen net wat wijder open dan de meeste mensen. Te wijd af en toe. Zelfs nu ik naast mijn zus stond, was het een kakofonie van stemmen in mijn hoofd; van roepende, schreeuwende mensen, mensen die de goden huilend als kleine kinderen smeekten om verlossing. Soms gebeurde het dat mijn gave chaos veroorzaakte doordat de gedachten en gevoelens van anderen mijn geest overspoelden. Dit was een van de redenen waarom mijn leermeester Ciarán me naar Inis Eala had gestuurd. ‘Cathal is op de pier,’ vertelde Clodagh me. ‘Ik weet precies wat hij denkt. Een storm die uit het niets opsteekt, een schipbreuk zo dicht bij de kust... Hij gelooft vast dat zijn vader hierachter zit en zo probeert hem van het eiland te lokken.’

Ik kon de zwarte gestalte van Cathal zien met zijn mantel opwaaiend in de wind en zijn blik op de kleine vloot die de baai uit voer. Hij kon niet met de reddingsboten mee, dat begreep iedereen. Inis Eala werd goed beschermd door oude machten die over het hele eiland waakten. Hier was Cathal veilig voor de macht van zijn vader, de sluwe prins uit de Andere Wereld.

‘Wat had hij kunnen doen wat Johnny en de anderen niet kunnen?’ vroeg ik, het kabaal van de stemmen in mijn hoofd negerend.

‘Hij had de golven tot bedaren kunnen brengen, Sibeal. Misschien. Maar hij krijgt de kans niet eens. Als hij zijn magie ook maar één keer buiten de grenzen van het eiland gebruikt, weet zijn vader hem meteen te vinden. Die kerel heeft overal spionnen. Het is moeilijk voor Cathal om daar te staan en werkeloos toe te kijken hoe die mannen verdrinken, wetende dat hij levens had kunnen redden als hij mij en mijn kindje niet had hoeven beschermen.’

‘Geef jezelf niet de schuld,’ zei ik en ik sloeg een arm om de schou-

ders van mijn zus. ‘Jij en Cathal zijn hiernaartoe gekomen zodat jullie veilig zijn, en dat zijn jullie ook. Vraag het Cathal zelf maar. Ik weet zeker dat hij zal zeggen dat jullie veiligheid hem meer waard is dan wat dan ook. Bovendien lijkt het erop dat de storm is gaan liggen. De zee is veel rustiger. En kijk: ze hebben al iemand uit het water gehaald.’

De scherpe rotspunten staken uit het water als een rij tanden in de kaak van een zeemonster. Rondom de rotsen waren de golven rustiger en de meedogenloze storm had plaatsgemaakt voor een straffe wind. Twee mannen hingen over de rand van Johnny’s boot om iemand binnenboord te hijsen. De andere boten hadden zich om de rotspunt verspreid.

‘De goden zij dank,’ fluisterde Clodagh. Ze rechte haar schouders, draaide zich om en liep kordaat naar het kookvuur. ‘Bidde, ik zal nog een lading brood bakken.’

Ik wilde graag helpen maar de stemmen in mijn hoofd waren te luidruchtig en als ik hier bleef, liep ik het risico om flauw te vallen en dan bezorgde ik deze toch al drukke vrouwen alleen maar overlast. Dus excuseerde ik me en ging naar de groentetuin die de keuken van het verpleegverblijf scheidde en die door een stenen muur beschermt werd tegen de zeewind. Ik ging met opgetrokken knieën tegen de muur zitten en liet mijn hoofd op mijn knieën rusten. De paniek van de mannen in doodstrijd had me overweldigd. Het kostte me dan ook moeite om rustig adem te halen. Mijn zicht werd wazig en mijn hoofd barstte bijna uit elkaar. Vechtend om de controle niet te verliezen, riep ik fluisterend de goden aan. ‘Danu, bescherm ons. Manannán, wees ons genadig.’

Langzaam ademde ik in en uit terwijl ik die woorden steeds herhaalde om mezelf te kalmeren. De lucht was vervuld van de zoete geur van tijm en de door de zon verwarmde stenen muur achter mijn rug was als een anker dat me in het hier en nu hield. Hoog in de lucht krijsten de meeuwen, maar dichterbij kwam Knauw, de eilandhond, tevoorschijn uit de hoek waar ze had staan graven en ze liep op me toe. Vervolgens rolde ze over de grond om aandacht te vragen. Ik aaide haar, blij dat ze in een goede bui was, want het kleine dier heette niet voor niets Knauw. Mijn vingers kroelden over de warme buik van het hondje en ik wachtte geduldig, maar de stemmen in mijn hoofd bleven schreeuwen. Misschien zwegen ze niet eerder totdat elke man de dood had gevonden.

Het duurde een poos tot het kabaal was weggestorven en ik me

weer kon bewegen. Ik kwam overeind en rekte me uit. De kleine hond liep op een drafje weg om de grond onder een smeerwortelstruik te besnuffelen. Achter de tuinmuur leek de nederzetting praktisch uitgestorven, maar ik hoorde wel stemmen uit de eetzaal naast de keuken komen. Er was niemand in de buurt van het verpleegverblijf, hoewel de deur openstond. Ook was er geen bedrijvigheid op het oefenterrein, de centrale plek op Inis Eala waar het belangrijkste werk – het trainen van de krijgers – zich afspeelde. Iedereen was waarschijnlijk binnen druk bezig of mee op de reddingsboten. Maar de kleine vloot zou nu toch wel terug moeten zijn. In mijn hoofd riep een laatste stem: *Moeder, help!* Daarna was het stil.

De beschutte baai van Inis Eala had een lange houten pier en er stond een oude hut waarin ooit vissers hadden gewoond. Ik volgde het pad naar de top van de steile heuvel en keek omlaag waar ik een groot aantal mensen in groepjes zwijgend op het strand zag staan. Ik ontwaarde Clodagh en Cathal. Hij had zijn arm om haar heen geslagen en zij hield haar arm om zijn middel. Ik besloot om niet naar beneden te gaan, maar op een rots naast het pad te gaan zitten en af te wachten.

Johnny's boot was omgekeerd en kwam richting de baai gevaren, de andere boten voeren nog steeds om de rotspunt waar alleen nog wat wrakhout op de golven dreef. Het schip was gezonken. 'Danu, bescherm ze en breng ze veilig thuis,' prevelde ik. 'En als hun tijd toch is gekomen, laat Morrigan ze dan door de Grote Poort leiden. Laat hun pad verlicht zijn en hun schreden zonder angst.' Na een tijdje kwam Knauw met haar snuit op haar poten naast me liggen en hield zo haar eigen wake. Honden waren eigenlijk niet toegestaan op Inis Eala maar voor dit bijzondere beest was een uitzondering gemaakt. Het verhaal ging dat Slang, een kerel van wie je verwacht dat hij zich laat vergezellen door een wolfs-hond of een vechthond maar niet door een nukkige witte pluizenbol, haar had meegenomen toen de krijgers terugkeerden van een missie. Ik hoopte dat ik het hele verhaal nog zou horen voordat mijn verblijf op het eiland voorbij was.

'Je bent een geluksvogel, Knauw,' fluisterde ik, haar achter de oren krabbend. Maar ze gromde en ik trok mijn hand terug. Knauws nukken waren berucht en haar buien zo wisselvallig als het lente-weer. 'Je hebt het goed voor elkaar, zo te horen.'

Slang was afwezig omdat hij met een leger van vijftien krijgers op

een missie was gestuurd voor een stamhoofd in het zuiden. Ze hadden het grootste schip dat er op Inis Eala was, meegenomen, waardoor de reddingsactie vandaag trager ging. De boot van Johnny was nu halverwege de baai. Er zaten vier mannen aan de riemen, onder wie mijn neef. Evan stond op de achtersteven met zijn arm om een man geslagen die in een grote mantel gewikkeld was. Maar één man. Nu keerde ook een van de andere boten terug met een provisorisch gehesen zeil. Ik kon niet zien of er een drenkeling aan boord was. De rest van de boten bleef rond de rotspunt varen op zoek naar overlevenden.

Ik vertraagde mijn ademhaling om mijn grillige gedachten tot rust te brengen in een poging de weeklagende stemmen te negeren. Ik stelde mezelf gerust met de gedachte dat de reddingsactie op tijd was ingezet, dat de bemanning van een dergelijk schip bestond uit sterke mannen en dat de meeste drenkelingen gered zouden worden. Nu kwamen er meer mensen naar het strand met draagbaren en dekens. Johnny's boot voer de kleine haven binnen en mijn neef wierp Cathal een touw toe waarmee hij de boot aanmeerde om vervolgens de man in de mantel aan land te helpen. De drenkeling weigerde op een draagbaar te gaan liggen en strompelde, ondersteund door Evan en Cathal, over het pad. Hij was een sterk uitziende middelgrote man met een robuuste bouw en haar dat als het opgedroogd was, waarschijnlijk blond was. Zijn huid was asgrauw en ondanks zijn moedige poging om zelf te lopen, was hij zichtbaar uitgeput.

Ze naderden de top van het klif toen de tweede boot binnenliep. De blonde man draaide zijn hoofd om naar de boot te kijken toen hij plotseling wild begon te bewegen en te schreeuwen, alsof hij van plan was roekeloos terug naar beneden te rennen. Maar de krachtige greep van Evan en Cathal weerhield hem.

Ook op deze boot bevond zich een drenkeling, dit keer een vrouw. Ze oogde diep geschokt met haar grote ogen in een gezicht dat bleek zag van kou en uitputting. Zodra ze uit de boot geholpen was en op de houten pier stond, zakte ze door haar benen en viel ze op de grond. Een vrouw op een Noors schip? Dan waren ze misschien niet op plundertocht, maar op handelsreis of op zoek naar een plek om zich te vestigen. Zouden er nog meer vrouwen in de koude zee rondrijven? Of misschien zelfs kinderen? Deze vrouw zag eruit alsof ze door een hel was gegaan.

Clodagh hielp haar overeind. Ze bleek veel groter dan mijn zus en

even groot als de meeste mannen hier. Een deken bedekte een deel van haar lichaam. Even keek ze omhoog naar mijn plek tussen de rotsen toen een onverwachte pijscheut door me heen trok alsof er een mes in mijn hart werd gestoken. Terwijl ik geschokt naar adem hapte, keek de vrouw weg en de pijn verdween weer.

De blonde man weigerde om nog een stap te verzetten totdat ze de vrouw naar hem toe hadden gebracht. Toen ze hem bereikte, nam hij haar handen in de zijne en kuste haar wangen terwijl ze verstijfd bleef stilstaan en voor zich uit staarde alsof ze geen enkel idee had van waar ze was.

Ze werden samen weggeleid maar ik bleef bewegingloos zitten. De stekende pijn had me van streek gebracht en het duurde een poos voordat mijn hartslag weer rustig was. Ook daarna bleef ik op de rots zitten; het leek me van belang dat iemand de wacht hield totdat de laatste boot was teruggekeerd. Knauw kroop naast mijn voeten en haar warmte stelde me gerust. Opnieuw smeekte ik de goden. ‘Danu wiegt jullie zacht in haar armen... Morrigan leidt jullie door de Grote Poort... Rust, arme zielen, rust zacht...’ Ik hoopte vurig dat ik me vergiste over de kinderen, maar wat had deze vrouw gezien waardoor haar gezicht zo’n masker van wanhopige leegte was?

Toen de laatste boot werd vastgebonden aan de pier ging Johnny op zoek naar mij. De draagbaren waren gebruikt om zeven doden omhoog te dragen naar effen terrein. In deze laatste boot lagen twee bewusteloze drenkelingen.

‘Sibeal,’ vroeg mijn neef terwijl hij naast me op de rots kwam zitten. ‘Houd je nog steeds de wacht?’ Bij het horen van zijn stem rolde Knauw onmiddellijk op haar rug en afwezig aaide Johnny het dier. Op zijn getatoeëerde gezicht lag een grimmige uitdrukking.

‘Het zijn er maar elf met de vrouw meegerekend,’ verklaarde ik. ‘Om zo’n enorm schip te kunnen bemannen waren veel meer mensen nodig. Er zijn veel mannen verdronken... Zal de stroming ze naar de kust voeren, Johnny? Of zullen ze tussen het zeewier en de vissen blijven rondrijven totdat er niets meer van ze over is?’ ‘Een enkeling zal hier op de golven aanspoelen, dus we zullen op de meest waarschijnlijke plekken mannen op wacht zetten. Sibeal, we moeten de doden volgens onze ritens begraven. De twee die we hebben kunnen redden, zijn erg in de war en kunnen ons nog niets vertellen, hoewel ik hoop dat de man – hij heet Knut – ons

later op de dag het een en ander duidelijk kan maken. Sommigen op het eiland spreken voldoende Noors om een gesprek te voeren en deze vent spreekt een paar woorden Iers.’

‘En de vrouw?’

‘Ze heet Svala en is de echtgenote van Knut voor zover ik hem kon begrijpen. Ze is ernstig in de war en heeft nog geen woord gezegd. Het lijkt erop dat de goden ze gunstig gestemd waren. Een schip van dergelijk formaat vereist een bemanning van veertig koppen, of zelfs meer. Ze waren snel verdronken...’

‘Clodagh vermoedt dat Mac Dara dit op zijn geweten heeft.’

‘Dat zou kunnen.’ Johnny klonk neutraal.

‘Een Noorse krijger wordt in zijn schip begraven. Of in een graf in de vorm van een schip. Ik kan wel een eenvoudig ritueel voor ze uitvoeren. Knut en Svala willen misschien hun eigen gebeden toevoegen. Wanneer wil je dat de begrafenis plaatsvindt?’

Johnny was de leider van de krijgers en hoewel hij nog jong was, stond hij aan het hoofd van de gemeenschap op Inis Eala en van het trainingskamp. Hij beschikte over een grote mensenkennis. ‘Er zit je iets dwars, Sibeal,’ zei hij. ‘Iets anders dan wat er vandaag is gebeurd.’

‘Met mij is alles goed.’ Ik wilde niet toegeven dat ik nog steeds een beetje van mijn stuk was. Ciarán had erop gestaan dat ik de zomer met mijn zussen op het eiland zou doorbrengen voordat ik mijn gelofte aflegde om toe te treden tot de orde van druïden. Dat ik me met zoiets persoonlijks bezighield terwijl zich een ramp voltrok, was nogal egoïstisch. ‘Als je weet wanneer en waar het ritueel zal plaatsvinden, zeg je het maar. Ik sta tot je beschikking. Ik had alleen niet verwacht dat ik al zo snel als druïde ingeschakeld zou worden. Zijn alle drenkelingen mannen?’

Johnny knikte. ‘Zoals je verwacht op zo’n schip. Het is erg vreemd dat Svala op het schip was. Als ze op zoek waren naar een plek om zich te vestigen, zou je meer vrouwen verwachten, dat is zeker.’

‘Misschien zijn de andere vrouwen als eerste verdronken.’

‘Daar komen we te zijner tijd wel achter. Ik wil de overlevenden nog niet met vragen lastigvallen. Kom.’ Hij kwam overeind en reikte me zijn hand. ‘Je moet iets eten en je hebt warmte en gezelschap nodig. Ik heb de opdracht gekregen om goed voor je te zorgen tijdens je verblijf bij ons.’

Ik stak mijn arm door zijn gebogen arm en we liepen naar de eetzaal. ‘Wie heeft je dat opgedragen?’ vroeg ik hem.